

fizetett egy útra, amely még a legközelebb vitt el azon a helyen. A többiek vodkáztak, kártyáztak, hogy elússék az unalmas zötykölődést. Amikor délelőtt arra a tájéakra értek, ő félrevonult egy üres kupéba, és nézte az erdőt: nyírfák, fenyők, elvétve egy juhar. És az apjára gondolt, akinek arcára nem is emlékezett, minduntalan az anyjával készült esküvői kép jött elő. Meg felidézte anyja százszor hallott történetét: „Nem emlékszel, itt, a disznóórnál felkapott, és dobált a magasba...” A fiú nem emlékezett, de férfiként ezt úgy elevenítette fel, hogy érezte gyomrában a repülés csúcán azt a bizsergést...

Amikor visszatért a többiekhez, megkérdezték: Rosszul vagy? És töltöttek neki. A föld szájában szétolvadt apjára gondolt, s egy hajtásra küldte le a bikaerős vodkát, hogy kijött tőle a könnye.

Az öreg ágya elé fehér paravánt húztak.

Ez a vég? — és a férfi gyomra gyorsan összehúzódott. Ilyen ocsmány! És káromkodni szeretett volna. Félt. A gyerekei túléltek, hálistennek. És az öreget? Sose mesélt a sajátjairól.

Ő lesz az egyetlen tanú. Virrasztó. A faluban a vénasszonyok csinálták. Talán élvezték is. Varjak, még csak fel sem rebbentek, ha bement valaki a halottaszobába.

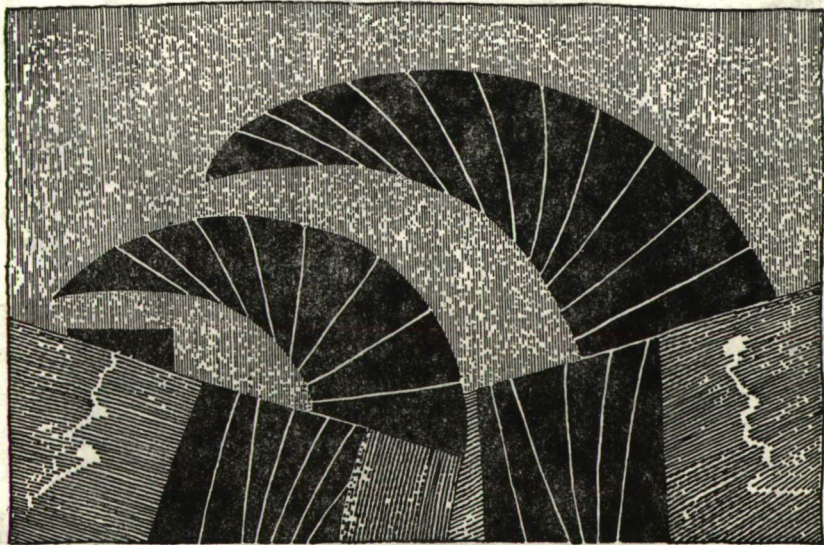
Nehezen virradt. Reggel a nővér odaszólt:

— Meghalt szegény.

A férfi bámulta a plafont. A fehérséget apró foltok, repedések népesítették be. A sarokban pókhálófoszlány, a takarító biztosan nem érte el a part-vissal.

Az ablak négyszögében egy fenyőfa ága hintázott.

Utoljára gyerekkorában nézte így az erdőben a fenyőt. Amikor a szencinke ellendült róla, az ág még másodpercekig himbált utána, hangtalanul.

SZENTI ERNŐ GRAFIKÁJA